

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικόν, σύγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 21 Ἰουνίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 25

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

— "Ἄς τον ἀφίσωμε νὰ δουλέψῃ σήμερα, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος. Ἀῦριον, ἔρχεσαι σὺ στὴ θέσι του.

"Ὅταν ὁ Βερνάρδος εἶδεν, ὅτι ὁ σύντροφός του ἐζητοῦσε νὰ του πάρῃ τὴν ἐργασίαν του μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔγινε μανιώδης καὶ ὠρμησεν ἐναντίον του καὶ τὸν ἄρχισε στῆς γροθιές. Φυσικὰ αὐτὸς ἐβγήκε νικημένος, γιατί ὁ Ἰερώνυμος τὸν ἔκαμε τοῦ ἀλατιοῦ.

Ἀλλὰ ἡ φιλονεικία των ἐπροκάλεσε τὴν προσοχὴν τῆς ἐξουσίας. Ἦλθαν νὰ τοὺς ἐρωτήσουν ἂν εἶχαν πληρώσῃ τὸν φόρον, τὸν ὅποιον, ὡς εἶχε κανονισθῇ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας, ἕκαστος ἐργάτης ἦτο ὑποχρεώμενος νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν κυβέρνησιν διὰ νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἐξάγῃ χρυσόν.

Ἐπειδὴ φυσικὰ οἱ τυχοδιώκται μὲς εἶπαν ὅτι δὲν εἶχαν πληρώσῃ τίποτε, τοὺς ἔστειλαν νὰ πᾶνε ἄλλοῦ νὰ εὑρουν τὴν τύχην των.

Ἀνεχώρησαν κατεντρίπιασμένοι μετὰ τὸ κεφάλι νάτω. Ὁ Βερνάρδος, διὰ νὰ πάρῃ μαζί του μερικά τρόφιμα, ἐπώλησε τὸ δεύτερον πανταλόνι του. Δὲν του ἔμεναν πλέον παρὰ τὰ ἐνδύματα ποῦ ἔφορουσεν.

Ἐννοεῖται, ὅτι αἱ δύο λιποτάκται δὲν ἤμπορουσαν νὰ παρηγοροῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον διὰ τὰ βάσκανά των. Δὲν ὠμιλοῦσαν, ὁ καθένας των ἐχθρεύετο τὸν σύντροφόν του καὶ ἡσθάνετο ὅτι καμμίαν βοήθειαν δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ ἀπὸ αὐτόν, ἂν παρουσιάζετο κανένας κίνδυνος.

Ἐφθασαν εἰς μίαν ἄλλην χρυσοφόρον φλέβα· ὁ Βερνάρδος ἐπούλησε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μανδύλιν του διὰ νὰ πάρῃ κατὰ καὶ

νὰ προγευματίσῃ. Μ' ὅλην τὴν ἐξουπνάδα του καὶ τὰς ἐρεῦνας του δὲν κατώρθωνε νὰ εὑρῇ καμμίαν ἐργασίαν, δὲν ἐπέτυχε νὰ συνεταιρισθῇ μετὰ κανένα. Οἱ χρυσορῦχοι εἶνε φιλύποπτοι, καὶ οἱ δύο μὲς πεζοπόροι δὲν εἶχαν ἐξωτερικὸν ἄξιον νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς οἰονδήποτε. Δι' αὐτὸ ὁ κατῆμενος ὁ μουτρός ἐπῆσε νὰ κοιμηθῇ, χωρὶς νὰ δειπνήσῃ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, βλέπων ὅτι ἡ ὥρα τοῦ προγευμάτος ἐπερνοῦσε πάλιν χωρὶς σαχητόν, ἐπῆγε καὶ ἤρρε τέσσαρς ἀνδρες οἱ ὅποιοι εἰργάζοντο συνεταιρικῶς, καὶ τοὺς ἐπρότεινε νὰ τον πάρουν νὰ τοὺς

μαγειρεύῃ, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρρουχα, νὰ κόβῃ ξύλα, καὶ τὰ λοιπά, καὶ νὰ του δίδουν τὴν τροφὴν του καὶ μικρὸν μερίδιον ἀπὸ τὰ κέρδη.

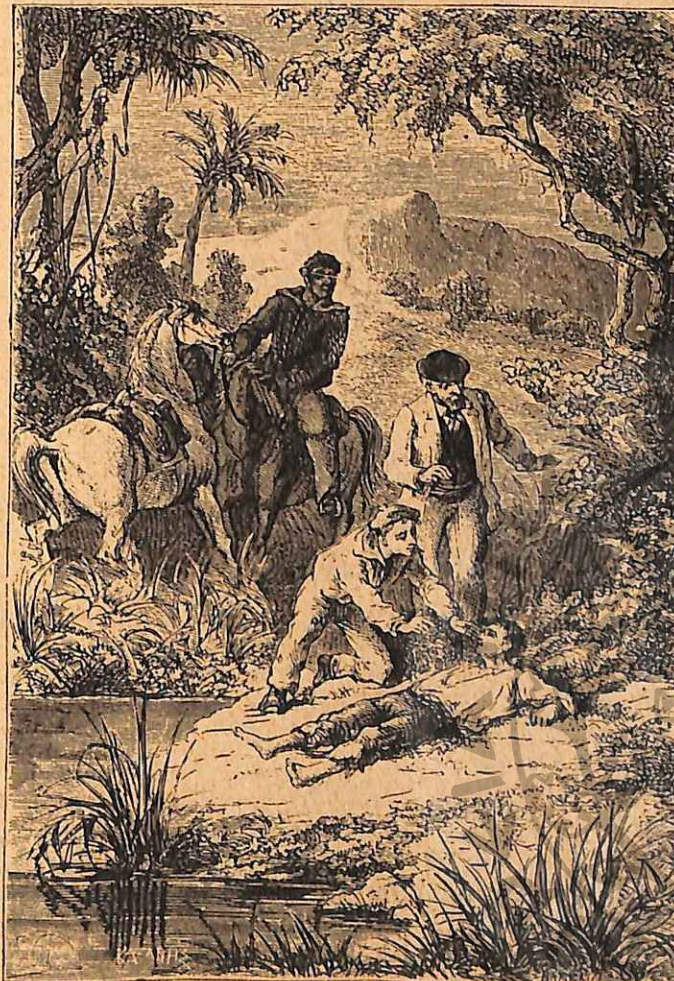
Ἐδέχθησαν ἐκεῖνοι, καὶ ὁ Βερνάρδος ἤρχισεν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν.

Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὸν Ἰερώνυμον, ἐπὶ τέλους ἠγόρασε καὶ αὐτὸς ἓνα σπασμένο φτυάρι καὶ μίαν παλαιοκατσαρόλαν ποῦ ἐχρησίμευεν ὡς μ. π. α. τ. εἰς ἓνα πτωχὸν Ἰρλανδόν. Καὶ μ' αὐτὰ ἐβόλθη ἀμέσως νὰ εὑρῇ χρυσόν.

Ἡ τύχη τὸν εὐνόησε καὶ τὸν ἔφερεν ἀμέσως εἰς ἓνα καλὸ μέρος τοῦ ποτα-

μοῦ, ὅπου ἐμάζεψε χρυσόκωνιν ἄξιας 420 φράγκων ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας. Ἐδούλεψε μάλιστα τόσον πολὺ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὥστε τὸ βράδυ τοῦ ἐπονοῦσαν τὰ κόκκαλά του. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ξαναρχίσῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν, μετὰ διαφόρους διακυμάνσεις τῆς καλοτυχίας του. Εἰς διάστημα τριῶν ἡμερῶν, κατῶρθωσε νὰ συλλέξῃ χρυσὸν 750 φράγκων καὶ νὰ πληρώσῃ τὸν φόρον του.

Ὁ Βερνάρδος ἐκοπίαζε ὑπερβολικὰ καὶ καθὲ βράδυ ἐκλαιγε τὴν μοῖραν του καὶ τὴν κατάστασιν του, ἡ ὁποία τόσον ὀλίγον ἐσυμφωνοῦσε μετὰ τὰ ὄνειρα καὶ τὰ σχέδιά του. Ἄλλως τε, ὅλοι οἱ χρυσορῦχοι ἐβλεπαν τὰς εἰσπράξεις των νὰ ὀλιγοστεύουν, καὶ ἐφευγαν ἄλλοι σήμερον καὶ ἄλλοι αὔριον ἀπὸ τὸ μεταλλεῖον ἐκεῖνο, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ μεταλλεῖον τῆς « Πηγῆς τοῦ Χρυσοῦ ». Ἐπειδὴ ἡ καλὴ τύχη τοῦ Ἰερωνύμου δὲν διήρκεσε παρὰ τρεῖς μόνον ἡμέρας, τοῦ ἐκινήθη ἡ ὀρεξις νὰ ἐπισκεφθῇ ἐκεῖνο τὸ νέον μεταλλεῖον. Ὁ Βερνάρδος

« Τὸν εἶδαν σχεδὸν ἐτοιμοθάνατον. » (Σελ. 194, στήλ. γ'.)

και αυτός εξαναπήραν πάλιν τὸν δρόμον. Ὁ ἕνας μετὰ τὴν μπικέαν του καὶ 920 φράγκα, ὁ ἄλλος μετὰ 5 δολλάρια.

Ἐπὶ γὰρ ἔτσι πεζοποροῦντες μαζί, χωρίς φιλίαν καὶ ἀγάπην μεταξύ των, μισοῦντες ὁ ἕνας τὸν ἄλλον κατὰ βάθος, καὶ ὅμως ἀλυσοδεμένοι μετὰ τὸ κοινὸν σφάλμα των.

Τοὺς εἶχαν εἰδοποιήσῃ ὅτι ἄγριοι λησται ἐπὶ γύριζαν εἰς τὰ περίχωρα. Ὁ Ἰερώνυμος ἦτο ἀρκετὰ ἀνήσυχος μετὰ τὴν τὴν σκέψιν.

— "Αν μᾶς ἐπαιναν οἱ κλέφτες! ἔλεγεν.

— Αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον. ἀπεκρίνετο ὁ Βερνάρδος, τί ἔχω ἐγὼ γιὰ νὰ μοῦ πάρουν;

— Ναί, μὰ ἐγώ;

— Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

— Λέγουν πῶς δὲν τοὺς μέλει πολὺ νὰ σκοτώσουν κ' ἕνα ἄνθρωπον. Θὰ μὲ ὑπερασπισθῇς βέβαια;

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ;

— Μά... ἀφοῦ εἴμαστε φίλοι...

— Μήπως ἔχω νὰ ὀφειλῇ τίποτε ἐγώ, ἀπὸ τὸ δικό σου τὸ χρυσάρι;

— Διάβολε! ὁ καθένας κάνει καλὰ μετὰ τὴν τσέπη του.

— Καὶ μετὰ τὸ τομάρι του... Δὲν θὰ κινδυνεύω ἐγὼ τὸ δικό μου γιὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὸ χρυσάρι σου, ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν εἶδα ποτέ μου κανένα ὄφελος.

Λέγων αὐτὰ ὁ Βερνάρδος ἐφαίνετο χειρότερος ἀπὸ ὅ,τι ἦτο πραγματικῶς. ἀλλὰ ὁ ἐγωϊσμός τοῦ Ἰερώνυμου ἐδικαιολογοῦσε τὴν ἀπάντησίν του.

Ἦτο ἄλλως τε τῆς μοίρας αὐτοῦ τοῦ δυστυχικοῦ ἀνθρώπου νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὴν φιλοχρηματίαν του μετὰ τὸν τρομερῶτερον τρόπον. Οἱ φόβοι του ὑπεδείχθησαν βásiμτοι. Μίαν ἡμέραν συνήντησαν ἐν ἀπόσπασμα μεταλλωρύγων μετὰ ἄγρια πρόσωπα καὶ μεγάλας γενειάδας, ποὺ ἦσαν ὀπλισμένοι ἀπὸ τὰ νύχια ἕως τὴν κορυφή, ἀλλὰ δὲν εἶχαν μαζί των οὔτε σκεύη οὔτε ἐργαλεῖα.

Μ' ὅλο τὸ κακὸν ἐξωτερικόν των, ἦσαν ὅλοι εὐθυμοὶ ἄνθρωποι ἐτραγουδοῦσαν, ἐγελοῦσαν, ἐφώναζαν καὶ ἔκαμναν μετὰ τῶν χωρῶν εἰς διαφόρους γλώσσας, γαλλικά, γερμανικά, ἰσπανικά καὶ ἰβίως ἀγγλικά.

Ὁ Βερνάρδος, ποῦ του ἄρσεν ἡ καλὴ συντροφία καὶ τὸν ἐθελγεν ἡ θορυβώδης συνδιάλεξις, ἤρρε γρήγορα τρόπον νὰ τρυπώσῃ ἀνάμεσα σ' αὐτούς. Οἱ ὁδοιπόροι ὅμως τὸν ἐκύτταξαν μετὰ ὕψος ἀλλοκότου δυσπιστίας.

— Μήπως εἶνε κατάσκοπος; εἶπεν ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τὸ αὐτὸ ἐνός ἄλλου.

— Ἐλα δὲ καὶ σύ, ἕνα παιδάκι ἐκεῖ!

— Εἶνε τόσο κατεργάρικα τὰ παιδιὰ καμμιὰ φορὰ! Καὶ ὁ σύντροφός του;

— Φαίνεται σὰν ζητιάνος. Κρατεῖ μονάχα τὸ χέρι του μετὰ τὴν προσοχὴν ἐ-

πάνω στὴ ζώνη του, ὥστε δὲν εἶνε παρὰ νύχτι νάχῃ ἐκεῖ μερικὰ δολλάρια.

— Πρέπει νὰ βεβαιωθῶμε γι' αὐτό.

— Διαβολε!

Οἱ σταθμοὶ τῶν ὁδοιπορούντων εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα γίνονται συνήθως ὅπου συναντήσουν πηγὰς ἢ ρυάκια. Δι' αὐτὸ οἱ ὁδοιπόροι, διὰ τοὺς ὁποίους ὁμιλοῦμεν, ἐσταμάτησαν μετὰ βράδου κοντὰ εἰς ἕνα ποταμάκι. Ὁ καθένας τὸν ἐπέταξε καταγῆς τὸ φορτίον του, ἐξεδίπλωσε καὶ ἀπλώσε τὴν κουβέρτα του, καὶ ἄρχισε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σπουδαίου καθήκοντος τῆς ἐσπέρας, δηλαδὴ νὰ τρώγῃ.

Ἐνθ' ὁ Ἰερώνυμος ἐπροσπαθοῦσε νὰ κάμῃ συντροφία εἰς τὸ φαγητὸν μετὰ ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς χωρίς νὰ του στοιχίσῃ ἀκριβὰ, ἕνας ἄλλος ἐκάλεισε τὸν Βερνάρδον, τοῦ ὁποίου ἡ πολυλογία τὸν διεσκέδαζε, νὰ καθήσῃ κοντὰ του.

Ὁ Βερνάρδος ἐδέχθη εὐχαρίστως, καθ' ὅσον μάλιστα τὸ καλῶν τῶν τροφίμων τῆς συμμορίας θὰ ἦτο καλὰ ἐμφωδιασμένος, ὅπως ἐφαίνετο ἀπὸ τὰ γεμάτα ἀσιὰ ποῦ ἀπλώσαν ἐπάνω στὰ χορταράκια.

— Δὲν κάνει νὰ φάγω κ' ἐγὼ καὶ νὰ πληρώσω τὸ ρεφενέ μου; ἠρώτησε μετὰ ἀδέξιον τρόπον ὁ Ἰερώνυμος ἐκείνον ποῦ ἐφαίνετο ὡς ἀρχηγὸς τῶν ἄλλων.

— Πόσο ἔχεις;

— Ἀπὸ τί πράγμα;

— Ἀπὸ χρυσάφι, διάβολε!

— Ὅχι, μεγάλη πράγματα.

— Πόσο τέλος πάντων;

— Σαράντα δολλάρια ἐπάνω - κάτω.

— Λές ψέμματα.

— Ὅχι, κύριε, σὰς ὀρκίζομαι.

— Ἐπειτα δὲν μὰς μέλει καὶ πολὺ ὅσα ἔχεις μὰς φθάνουν.

— Σαράντα δολλάρια γιὰ ἕνα φαγί;

— Ἡ τιμὴ ποῦ θὰ φᾶς μαζί μας ἀξίζει τόσο.

— Προτιμῶ νὰ φάγω μοναχός μου.

— Ἀς παύσουν τ' ἀστεῖα. Το χρυσάρι σου!

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐπέπεσε ἐναντίον του.

Ὁ Ἰερώνυμος ἦτο παλλικάρη καὶ ἡ φιλαργυρία του ἠῤῥανεν ἀκόμη τὰς δυνάμεις του. Ὑπερήσπισεν ἀνδρείως τὴν μικράν του περιουσίαν. Ὁ Βερνάρδος, λησμονῶν τὰς δικαίας ἀφορμὰς παραπόνων ποῦ εἶχεν ἐναντίον του, ὤρμησε γενναίως πρὸς βοήθειαν τοῦ συντρόφου του. Ἀλλὰ ἦσαν μόνοι οἱ δύο ἐναντίον δέκα, καὶ εἶχαν νὰ κάμουν μετὰ ἀνθρώπους ποῦ δὲν ἐγνώριζαν κανένα φόβον, κανὲν αἰσθημὰ φιλάνθρωπον. Εἰς τὴν πάλιν ἐκείνην, ὁ Ἰερώνυμος ἐκτυπήθη μετὰ τὸ μαχαίρι ἐνὸς ληστοῦ εἰς τὴν καρδίαν ἀπέθανε χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ εἰπῇ ἄχ! Ὁ Βερνάρδος, μετὰ τὴν πρώτην πληγὴν ποῦ ἔλαβε, ἐσκέφθη ἐξυπνότερα νὰ πείσῃ κάτω

καὶ νὰ κάμῃ τὸν πεθαμένο. Τὸν ἐγύρισαν ἀπ' τὸ ἄλλο πλευρὸν, τὸν ἔσεισαν αὐτὸς τοιμουδιά. Τότε τὸν ἐπέταξαν εἰς τὸ ποτάμι μαζί μετὰ τὸν καίμενον τὸν Ἰερώνυμον. Ὁ Βερνάρδος ἄφισε νὰ τὸν παρασύρῃ ὀλίγην ὥραν τὸ ρεῦμα κατόπιν, μάλιστα ἀπεμακρύνθη ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴν τὸν βλέπουν, ἐκολύμβησε πρὸς τὴν ὁχθὴν καὶ ἐχώθη εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν πολὺ πυκνὰ τὰ καλάμια.

Ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ ὅλην τὴν νύκτα, ἔμεινε εἰς τὴν φοικτὴν ἐκείνην θέσιν, χωρίς νὰ τολμήσῃ νὰ κινηθῇ, διότι ἐφοβεῖτο μήπως τὸν ἐννοήσουν οἱ λησται. Καὶ ὁ ἐλάχιστος θροῦς τῶν φύλων τὸν ἔκαμνε νὰ ἀνατριχιάξῃ. Παγνόμενος ἀπὸ τὸ κρύο καὶ πεθαμένος τῆς πείνας, ἐτιμωρεῖτο ἐκεῖ σκληρὰ διὰ τὴν λιποταξίαν του. Ὅταν ἐπὶ τέλους ἀνεχώρησαν οἱ λησται, ἐπῆρε τὸν δρόμον διευθυνόμενος πρὸς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον.

Εὐτυχῶς διὰ τὸν καίμενον τὸν μικρόν, μερικοὶ χρυσοθήραι ποῦ ἐταξίδευαν μετὰ μίαν μικρὴν βωδύμαζαν, εἶχαν τὴν καλὴν ἐλπίδα ἐπὶ τέλους εἰς τὴν Γαλλίαν. Πότε θὰ ἐκναθῶ τὴ μητέρα μου καὶ τὰς ἀδελφάς μου καὶ τὴν Μαρρούσιν; ἐσκέπτετο ὁ Ἀνδρέας. Θὰ μὲ γνωρίσουν ὅμως ἄμικ φθάσω στὸ σπίτι; Μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι εἰς ὅλα τόσο ἀλλογεμένος! Ἐγὼ βέβαια, ὅλες θὰ τὰς ἀναγνωρίσω, ὡς καὶ τὴ Ροζαλίτσα, καὶ ἂν ἀκόμη γίνῃ ὡς τότε ὑψηλὴ σὰν τὴ μαμά καὶ λιγάκι πὺς φρόνιμη.

Ἀλλὰ τὸ ταξίδι δὲν ἐπλητίζεν ἀκόμη εἰς τὸ τέλος του. Ἀρκετοὶ μῆνες ἐπρόκειτο νὰ περάσουν πρὶν τὸ νυκτοποῦλο ξαναδῇ τὰ παράλια τῆς Γαλλίας. Ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἔζησε σχεδὸν πάντοτε μόνος εἰς τὸ πλοῖον, διότι πολὺ μικροὺς σταθμοὺς ἔκαμναν εἰς τοὺς διαφόρους λιμένας. Ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐδείκνυε πολὺ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν μικρὸν φίλον του, ἐξηκολούθησε τὰ μαθήματα καὶ τὰς συμβουλὰς του.

Ἐπρόκειτο ἐπίσης καὶ διὰ τὸ χρηματικόν του συμφέρον. Ὁ Ἀνδρέας ἔμαθεν ὅτι τὸ σιτάρι, τὰ ἀρωματικά, τὸ μετὰξι, ἀγοραζόμενα εὐθηνὰ εἰς τὸ Πεκίνον, ἐπωλοῦντο μετὰ καλὰς τιμὰς εἰς τὴν Καλκούτταν. Τὸ πουργί του λοιπὸν ἐγίνε στρογγυλότερον, καὶ ἐχίρειτο ὁ Ἀνδρέας.

Πρέπει νὰ τὸν πᾶμε γρήγορα αὐτὸν τὸν νέον εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, διὰ νὰ τὸν ἰδῇ ὁ ἰατρός καὶ νὰ τὸν κάμωμε καλά, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ. Πᾶρε τὸν σὲ καπούλια τοῦ ἀλόγου σου, Φλατάκ.

Ὁ Φλατάκ ἐσπευσε νὰ ὑπακούσῃ, καὶ τὸ μικρὸν καραβάνι διηυθύνθη πρὸς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον.

Ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ, ὁ κ. Βιλλιέρ εἶπε καὶ μετέφεραν τὸν Βερνάρδον εἰς τὴν κατοικίαν του. Ὁ μικρὸς μετὰ τὴν καλὴν περιποίησιν ποῦ του ἔκαμαν, δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ καλὰ, καὶ ὁ Ἐπιθεωρη-

τῆς ἀνέλαβε νὰ πείσῃ τὸν πλοίαρχον Ταγκὺ νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Τὸ κατῳρῶσαν, ἀλλὰ ὅχι χωρὶς κόπον.

Ὁ Βερνάρδος μετὰ τὴν εἰλικρίνειαν ὁμολόγησε τὸ σφάλμα του, καὶ ἐδεσφίωσε τὸσον ζωντὰ ὅτι ἐδιορθώθη διὰ παντὸς πλέον, ὥστε ὁ κ. Ταγκὺ τὸν ἐλυπήθη.

— Ἀς μὴ γίνῃ πλέον λόγος διὰ τὰ περασμένα, εἶπε μὴ λησμονῇς ὅμως, παιδί μου, ὅτι δὲν κερδίζει κανεὶς τίποτε, ὅταν παραβλῇ τὸ καθήκον του. Κῦτάξαι, μάλιστα τώρα ἐτηγώθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ εἶσαι ἀπένταρος, ἐνθ' οἱ συνάδελφοί σου ποῦ ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των εἶνε ὑγιεῖς, εὐχρηστημένοι, καὶ ἡ τσέπη των εἶνε καὶ αὐτὴ πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγίαν της...

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, τὸ πλοῖμα τοῦ Ζ' Ἄν - Μ πᾶρτ ἐπανήρχετο μέσῃ, καὶ τὸ πλοῖον ἀρμένιζε διὰ τὴν Κίναν. Ἐπρόκειτο κατόπιν νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὴν Καλκούτταν, καὶ ἔπειτα νὰ ἐπιστρέψῃ ἐπὶ τέλους εἰς τὴν Γαλλίαν.

Πότε θὰ ἐκναθῶ τὴ μητέρα μου καὶ τὰς ἀδελφάς μου καὶ τὴν Μαρρούσιν; ἐσκέπτετο ὁ Ἀνδρέας. Θὰ μὲ γνωρίσουν ὅμως ἄμικ φθάσω στὸ σπίτι; Μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι εἰς ὅλα τόσο ἀλλογεμένος! Ἐγὼ βέβαια, ὅλες θὰ τὰς ἀναγνωρίσω, ὡς καὶ τὴ Ροζαλίτσα, καὶ ἂν ἀκόμη γίνῃ ὡς τότε ὑψηλὴ σὰν τὴ μαμά καὶ λιγάκι πὺς φρόνιμη.

Ἀλλὰ τὸ ταξίδι δὲν ἐπλητίζεν ἀκόμη εἰς τὸ τέλος του. Ἀρκετοὶ μῆνες ἐπρόκειτο νὰ περάσουν πρὶν τὸ νυκτοποῦλο ξαναδῇ τὰ παράλια τῆς Γαλλίας. Ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἔζησε σχεδὸν πάντοτε μόνος εἰς τὸ πλοῖον, διότι πολὺ μικροὺς σταθμοὺς ἔκαμναν εἰς τοὺς διαφόρους λιμένας. Ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐδείκνυε πολὺ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν μικρὸν φίλον του, ἐξηκολούθησε τὰ μαθήματα καὶ τὰς συμβουλὰς του.

Ἐπρόκειτο ἐπίσης καὶ διὰ τὸ χρηματικόν του συμφέρον. Ὁ Ἀνδρέας ἔμαθεν ὅτι τὸ σιτάρι, τὰ ἀρωματικά, τὸ μετὰξι, ἀγοραζόμενα εὐθηνὰ εἰς τὸ Πεκίνον, ἐπωλοῦντο μετὰ καλὰς τιμὰς εἰς τὴν Καλκούτταν. Τὸ πουργί του λοιπὸν ἐγίνε στρογγυλότερον, καὶ ἐχίρειτο ὁ Ἀνδρέας.

Πρέπει νὰ τὸν πᾶμε γρήγορα αὐτὸν τὸν νέον εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, διὰ νὰ τὸν ἰδῇ ὁ ἰατρός καὶ νὰ τὸν κάμωμε καλά, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ. Πᾶρε τὸν σὲ καπούλια τοῦ ἀλόγου σου, Φλατάκ.

Ὁ Φλατάκ ἐσπευσε νὰ ὑπακούσῃ, καὶ τὸ μικρὸν καραβάνι διηυθύνθη πρὸς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον.

Ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ, ὁ κ. Βιλλιέρ εἶπε καὶ μετέφεραν τὸν Βερνάρδον εἰς τὴν κατοικίαν του. Ὁ μικρὸς μετὰ τὴν καλὴν περιποίησιν ποῦ του ἔκαμαν, δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ καλὰ, καὶ ὁ Ἐπιθεωρη-

τῆς ἀνέλαβε νὰ πείσῃ τὸν πλοίαρχον Ταγκὺ νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Τὸ κατῳρῶσαν, ἀλλὰ ὅχι χωρὶς κόπον.

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΞΕΧΑΣΜΕΝΩΝ

Ὁ Ἀνδρέας ἐφαίνετο καλὸ παιδί, ἀλλὰ σπανίως ἔκαμνε ὅ,τι τοῦ ἔλεγαν νὰ κάμῃ. Σχεδὸν πάντοτε τὸ ἐξεχνόυσε. Μίαν φορὰν ποῦ ἦτο πολὺ ἄρρωστος ἡ ἀδελφὴ του Ἀριάδνη, τὸν ἔστειλαν νὰ φέρῃ ἕνα γιαντρίκι ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον. Ἐπῆρεν ἀμέσως μετὰ μεγάλην προθυμίαν ἀλλὰ εἰς τὸν δρόμον συνήντησε τὸν φίλον του Ἀριστείδην ποῦ ἐπῆγαινε μετὰ τὸν σκύλον του, καὶ ὁ Ἀριστείδης τὸν ἐπέισε νὰ πᾶνε περίπατο «ἀμέσως κ' ὅλας» ἕως τὰ Πατήσια. Ἐλησμόνησε λοιπὸν καὶ τὴν Ἀριάδνην καὶ τὸ φαρμακεῖον, ἕως ὅτου ἐνύκτωσε, καὶ τότε τὰ ἐνθυμήθη καὶ τὸν ἐπείσαε τὴν ἐντροπὴν καὶ λύπην, ὥστε ἔτρεψε εἰς τὸ σπίτι καὶ ἀνέβη κρυφὰ ἀπὸ τὴν σκάλαν τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐχώθη εἰς τὸ κρεβάτι του, πεινασμένος, ὁλομόναχος καὶ παγωμένος.

Σιγὰ-σιγὰ ἀπεκοιμήθη καὶ ὅταν ἐξύπνησεν, εὗρεθῃ εἰς ἕνα ἀλλόκοτον τόπον, τὸν ὅποιον διὰ πρώτην φορὰν ἐβλεπεν. Εὗρεθῃ μέσῃ εἰς ἕνα σπίτι ποῦ ἦτο τὸ μισὸ μὲν ταβάνι καὶ κεραμίδια καὶ τὸ ἄλλο μισὸ ἀττικέπαστο, καὶ ἡ βροχὴ ἔμπαινε ἀπὸ τὸ ἀσκέπαστο μέρος καὶ ἐσταζεν ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι του. Ὁ Ἀνδρέας ἀνεκάθησε καὶ ἐκύτταξεν ὀλόγυρξ. Ἦτον ἕνα τζάκι εἰς τὸ δωμάτιον καὶ μερικὰ ξύλα καὶ φρύγανα, καὶ ὁ κίχμενος ὁ μικρὸς ποῦ ἐτρεμούλιζε τὰ ἐδλεπε μετὰ πολλὴν πόθον. Ἐτυλλογιζέτο πῶς δὲν θὰ ἦτο ἄρχημ, ἂν κανένας ἀναδεδίωκε. Ἐκαμνε πολὺ κρύο, καὶ τὰ δόντια του ἐκτυποῦσαν. Μὲτὰ γρηοῦλα ἐκαθῆσαν στὴ γωνίᾳ τοῦ τζακιῦ, καὶ ὁ Ἀνδρέας τῆς ὠμίλησε.

— Τί θέλεις, Γιάγκο; τὸν ἠρώτησεν ἡ γρηοῦλα.

— Ὅχι, ἔχεις τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ εἰπῇς τὸ ὄνομά σου, καὶ ποῦ εὐρίσκομαι; εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

— Τὸ ὄνομά μου... μπᾶ! νὰ, τώρα τὸ θυμῶμαι καὶ τὸ ξέχασα, ἀπήντησεν ἡ γρηοῦλα. Εὐρίσκεισαι ὅμως εἰς τὴν χώραν τῶν Ξεχασμένων... αὐτὸ, τὸ ξέχρω πολὺ καλὰ.

— Πῶς λοιπὸν νὰ σε λέγω; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας.

— Ὡ! λέγε με Ἀράχνη! Καλὸ εἶνε κ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, ὡς ποῦ νὰ τὸ ξέχῃς, Νικό μου.

— Δὲν εἶμαι Νίκος... εἶμαι Ἀνδρέας.

— Ἀ, ναί. Ὅχι προσπαθῶ νὰ τὸ θυμηθῶ. «Θωμάς» δὲν εἶπες πῶς λέγεσαι, νομίζω;

— Ὅχι, δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα! ἐφώνησεν ὁ Ἀνδρέας, θυμωμένος μετὰ τὴν γρηοῦλα, διότι τοῦ ἐπείρασεν ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο νὰ τὸν περιπαίξῃ.

— Μή, μή φωνάζεις! τοῦ εἶπεν ἡ Ἀράχνη οἱ γιαντρίοι εἶπαν πῶς δὲν πρέπει

νὰ ταράττεσαι, ἢ πῶς δὲν πρέπει νὰ μείνῃς ἀτάραχος... νὰ σου εἰπῶ, ποῖδ' εἶπαν ἀπ' τὰ δυὸ, καλὰ-καλὰ δὲν θυμώμηναι. Θέλεις νὰ φᾶς τίποτε;

— Ναί, ἤθελα λιγάκι τσοκολάτα.

— Ἀμέσως, νὰ σου κάμω. Ἐχω, βλέπεις, ὠραία φωτιά ἐδῶ, δηλαδὴ... θὰ εἶχα ἐξέχασα μονάχα ν' ἀνάψω τὰ φρύγανα.

Ἐνθ' ἡ γρηοῦλα ἐγύριζε μέσῃ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ κατεγίνετο νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν τσοκολάτα, ὁ Ἀνδρέας ἔμεινε ἀκίνητος εἰς τὸ κρεβάτι καὶ ἐκύτταξεν ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἔλειπεν ἡ στέγη τὸν γαλανὸν οὐρανόν, τὸν ὅποιον ἐβλεπε καθαρὰ πλέον, διότι εἶχε παύσῃ ἡ βροχὴ.

— Γιατί δὲν ἐβάλες ταβάνι καὶ κεραμίδια σ' ὅλο τὸ σπίτι σου; ἠρώτησε τὴν γρηοῦλα ὁ Ἀνδρέας.

— Κάπου ἐδῶ τριγύρω εἶνε καὶ τὰ ἄλλα κεραμίδια, εἶπεν ἐκείνη. Βάζω στοίχημα πῶς ἐξέχασαν οἱ κτίσται νὰ τα βάλουν. Κ' ἐγὼ ἐξέχασα νὰ τοὺς κάμω τὴν παρατήρησιν. Δὲν πειράζει... νὰ ἡ τσοκολάτα σου, καὶ τί ὠραία!

— Μά... αὐτὴ εἶνε κρύα! ἐφώνησεν ἀπογοητευμένος ὁ Ἀνδρέας, ἅμα ἐπείαε τὸ φλυτζάνι.

— Καλὰ λές... ἐξέχασα νὰ τη βράσω.

— Καὶ δὲν βλέπω στὸ φλυτζάνι, παρὰ νερὸ καθρὸν.

— Καλέ, ἀλήθεια! εἶπεν ἡ Ἀράχνη. Φαίνεται πῶς ἐλησμόνησα νὰ βάλω καὶ τσοκολάτα.

Ὁ Ἀνδρέας ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Μὴν κλαῖς, παιδάκι μου, μὴν κλαῖς, Κωστήκη μου, εἶπεν ἡ Ἀράχνη. Θὰ σου βρῶται ἀμέσως ἕνα κοτόπουλο... ἂν δὲν τὸ ξεχάσω. Νὰ! ἐρχονται οἱ γιαντρίοι νὰ σε ἰδοῦν τώρα, καὶ σήκω νὰ καθίσεις νὰ μιλήσῃς μαζί των.

Μετ' ὀλίγον ἐμῆκαν δύο ἰατροί, καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἠρώτησε τὴν Ἀράχνην, ἂν ἦτο καλλίτερα σήμερα.

— Ναί, εἶμαι θαρρῶ, εἶπεν ἡ γρηοῦλα.

— Ἐπῆρε τὸ γιαντρίκι ποῦ σου παρήγγειλα; ἠρώτησεν ὁ ἄλλος ἰατρός.

— Ναί, τὸ ἐπῆρα, ὑποθέτω, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ τόσο βέβαιη, ἀπεκρίθη ἡ Ἀράχνη.

Τότε οἱ ἰατροὶ τῆς ἐπείααν τὸν σφιγμὸν της, ἐκύτταξαν τὴν γλώτταν της, τῆς εἶπαν νὰ πάρῃ λίγο καθαρτικόν, καὶ ἔφυγαν. Ὅταν ἐβῆθησαν ἐξ αὐτοῦ τοῦ σπιτί, ὁ Ἀνδρέας ἄρχισεν νὰ κλαίῃ δυνατώτερα.

— Τί τρεῖχει, Ἀριστείδη; τὸν ἠρώτησεν ἡ Ἀράχνη.

— Τὸ ὄνομά μου δὲν εἶνε Ἀριστείδης, σοῦ εἶπα! ἐφώνησεν ἄγρια ὁ Ἀνδρέας.

— Δὲν πειράζει! ὅλο ξεχνῶ τὸ ὄνομά σου

— Μά... εγώ είμαι ο άρρωστος, και ενόμιζα πως οι γιατροί ήρθαν να ιδούν εμένα!

— Άλήθεια λές! άνέκραξεν ή γρη-ούλα. Βέβαια, βέβαια, δεν ήμουν άρρωστη εγώ! Έπρεπε να το θυμηθώ και να το είπω στους γιατρούς, όταν ήρθαν. να 'δούν εσένα' αλλά το έλησμόνησα τη στιγμή που εκύτταζαν τη γλώσσά μου. Τρέχω να τους φωνάξω πίσω.

Έτρεξεν ή 'Αράχνη έξω, και επήγε μακριά, πολύ μακριά. Όταν επέστρεψεν, ειπεν ότι δεν ήμπαρσε να εύρη πουθενά τους γιατρούς, και όλοι οι άνθρωποι είχαν λησμονήση που ήσαν τα σπίτια των γιατρών και κανέναν δεν ήξευρε που να τους εύρη.

— Λυπούμαι πολύ, ειπεν ή 'Αράχνη, αλλά θεραπεία καμμιά δεν υπάρχει, διότι δεν πρέπει να λησμονής ότι εύρισκόμεθα εις την χώραν των Ξεχασμένων.

Τότε ο Άνδρέας έκλυσεν ακόμη πικρότερα.

— Θέλω να πάω στο σπίτι, ειπε. Είμαι βέβαιος πως θα πεθάνω εδώ. Θέλω να πάω στο σπίτι! Δεν θα το ξενακάνω!

Μόλις ειπεν αυτάς τας λέξεις, ήκουσε μίαν γνωστήν φωνήν που έλεγε:

— Μαμά, δεν κάνει να πάω εγώ να φέρω το γιατρικό του Άνδρέα; Μη φοβάσαι, δεν θα το ξεχάσω!

Ο Άνδρέας έστρεψε την κεφαλήν του και είδε την αδελφούλα του, την 'Αριάδνη. Έπειτα, τα μάτια του είδαν την μητέρα του, ή οποία έφαινετο ώχρα και αδύνατη, αλλά του έχαμογελούσε γλυκά-γλυκά:

— Ω! μαμά μου, εύγυρσα πάλι στο σπίτι με σās; εφώναξε με ένα άναστεναγμόν.

— Ελπίζω πως εύγυρσες, Άνδρέα μου, απήντησεν ή μητέρα του. Ήσο βαρεία άρρωστος με πυρετόν, σαν την Άριάδνη, και έκινδύνευσες, αλλά τώρα θα γίνης γρήγορα καλά.

— Μήπως επέθανε ή 'Αριάδνη, που δεν της έφερα το γιατρικό της;

— Όχι. Ο πατέρας σου ήλθε στο σπίτι κ' επήγε και της το έφερε, και τώρα ή 'Αριάδνη είνε καλά και μ' έδοήθησε να σε περιποιηθώ. Αλλά, από τότε που άρρώστησες, δεν άνεγνώριζες την αδελφήν σου, και όλο 'Αράχνη την εφώναζες.

— Μητέρα, ειπεν ο Άνδρέας, από τώρα και εις το εξής θα προσπαθήσω να μην ξεχνώ, ότι μου λέγουν!

Και το έκαμνεν. Όταν έγινε καλά, και του έδιδαν καμμίαν παραγγελίαν, εύλογίζετο την Άράχνην και την σοκολάταν και τους γιατρούς και την Χώραν των Ξεχασμένων, και έτσι έεωραπεύθη από την πολύ κακήν συνήθειαν που είχε να λησμονή το καθήκόν του.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΗΣ ΕΠΙΟΧΗΣ

— Που είναι το στομάχι μου, καλέ μαμά;
— Γιατί ρωτάς, παιδί μου;
— Γιατί μου φαίνεται πως μου πονεί... από τα πολλά βερύκοκα.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

— Θαύμα είνε πως εύλυτώσαμε! ειπεν ή θεία Έλιζα...

«Και άληθινά, κυρία Φάγγ, δεν ήμπορώ ακόμη να έννοήσω πως ήμπορέσαμεν να διαφύγωμεν από τα δόντια του Χάρου!

«Η Ξένη έφαινετο σαν απολιθωμένη' έστέκετο καρφωμένη και ακίνητη εμπρός εις εκείνα τα φλογισμένα έρεπια. ένθ' ή θεία Έλιζα, ή Ευρύδικη και εγώ είχαμεν καταφύγη εις της κυρίας Χάκκετ. Περιστόν να σας είπω ότι όλος ο κόσμος άνεστατάωθη εις το χωριό. Οι γείτονες έτρεξαν μόλις ήκουσαν τον κρότον της έκρήξεως' οι κώδωνες έσήμειναν όλοι, και ή πυροσβεστική άντλία έφθανε όσο γρήγορα ήμπορούσαν να την σύρουν οι πυροσβέσται. Δεν έδοκίμασαν μάλιστα να σώσουν το παρκαμικρόν από το σπίτι των Γκλιδδινς' δεν έσκέφθησαν παρά να προφυλάξουν τα γειτονικά σπίτια, το ταχυδρομείον και το σπίτι της μίς Ο' Νέιλ, το κατώρθωσαν δε χωρίς πολύν κόπον, διότι τα σπίτια δεν ήσαν κτισμένα κολλητά.

— Τι συλλογίζεσαι, Ξένη; γιατί δεν ήθελες να έλθης; την ήρώτησεν ή κυρία Χάκκετ, όταν επί τέλους ήδυνήθη να την παρσύρη εις το σπίτι.

— Πρώτος - πρώτος επήσε ο τυίχος του δωματίου μου, απεκρίθη εκείνη. Που θα ήμουν τώρα, χωρίς το πρωταπριλιάτικο άστέρο της Αίμιλίας;

— Ω! Θεέ μου! έτρελάθηκε από την τρομάρα της! εφώναξεν ή κυρία Χάκκετ, από την όποιαν έμαθα κατόπιν όλας αυτές τας λεπτομερίας.

— Όχι, δεν είμαι τρελή, κυρία Χάκκετ, ειπεν ή Ξένη' σκεφθήτε όμως ότι, αν δεν ήτο ή Αίμιλία, θα ήμουν εις

το κρεβάτι μου, εις το δωμάτιόν μου, και ότι δεν θα έπροφθίναμεν να σωθώμεν, ούτε αυτή ούτε εγώ' το δωμάτιόν μου ήτο δίπλα εις την αποθήκην!

— Φθνή! την εύλυτώσατε, ειπεν ή κυρία Χάκκετ' πρέπει λοιπόν να εύχαριστής τον Θεόν που έβαλεν αυτήν την ιδέαν εις το μυαλό της Αίμιλίας.

«Και εγώ επίσης, κυρία Φάγγ, πρέπει να εύχαριστώ τον Θεόν, διότι είδαμεν από κοντά τον θάνατον' ακόμη τρέμω από την λαχτάρα μου.

«Εκείνη ή καλή κυρία Χάκκετ επήρε εις το σπίτι της όλην την οικογένειαν Γκλιδδινς, ή οποία έμεινε τώρα χωρίς κανένα πόρον ζωής, και έκαμνεν έρπον εις το χωριό δια να βοηθήσουν ούτας τας πτωχάς γυναίκας. Όλος ο κόσμος κατι έδωσε, ως και αυτές ο συχαμένος γέρω-φυλάργυρος, ο Τζών Μπούμπλ, που τον έβγαλον Έξηντα-βελόνη' έστειλε ένα δεμάτι ξύλα, τα όποια τώρα πριονίζει γι' αυτές ο Κάρολος. Δεν έχει τίποτε άλλο να διαθέση ο Κάρολος, άφαιρόναι λοιπόν τον καιρόν του. Ο καθένας έδωσεν αναλόγως των μέσων του, και μόνη ή γιαγιά δεν ήυρε τίποτε καλλίτερον να στείλη παρά ένα χαλασμένο χοιρομέρι. Απ' έναντίας ο παππούς έχάρισεν εις την πτωχήν οικογένειαν ένα τραπεζογραμμάτιον των πενήντα δολλαρίων, και είμαι βεβαία ότι αυτό τον έστενοχώρησεν άρκετά. Αι ύποθέσεις του πηγαίνουν πολύ άσχημα τώρα' αλλά είνε τόσο γενναίόφυχος, ο καλός μου ο παππούς! Όλα τα κορίτσια εφάρθησαν λαμπρότατα προς την Ξένην. Και μόνη εγώ δεν έκαμα σχεδόν τίποτε' της έδωσα το σάλι μου και ένα από τα καπέλλα μου, αλλά τί μ' αυτό; μου μένει ένα άλλο καπέλλο, και με το παλτό έπανωφόρι μου μπορώ να περάσω και χωρίς σάλι! Δεν θα το πιστεύσετε πόσο καλά της πηγαινέι το καπέλλο μου' είνε δέκα φορές όλιγώτερον άσχημη, όταν το φορή εις το κεφάλι της. Άλλως τε, από την στιγμήν που συνέβη το δυστύχημα, έχει μεταμορφωθή έντελώς. Δεν φαίνεται πλέον ν' άνησυχή ούτε δια την μέσην της, ούτε δια το πρόσωπόν της, και άδιακόπως φιλεί την μητέρα της και τας αδελφάς της. Τώρα μόλις κατώρθωσε να εκτιμήση όλα τα αγαθά τα όποια όλίγον έλειψε να χάση.

«Η Δόρα Τόπλιφ της έδωσε δύο ιδικά της φορέματα, καθώς και ύφασμα από το ίδιον, δια να διορθώση τα περισθήθια. Φυσικά, τα ιδικά της δεν της επήγαιναν. Αλλά το ώραϊότερον είνε ότι της εξήτησε συγγνώμην δια την περασμένην διαγωγήν της. Μ' όλην την αλαζονείαν της, έχει άρκετην μεγαλοψυχίαν, έχει ιδίως ειλικρίνειαν την όποιαν ιδιαιτέρως εκτιμώ εγώ. Να τα πάλιν! θα σκεφθήτε ότι ύπαινίσσομαι την

Χαράν, και θα ειπήτε, όπως αυτή, ότι γίνομαι πικρόχολος. Δεν είν' αλήθεια;

Κυρία Φάγγ

— Πικρόχολος, εσύ, καλή μου κόρη! ώ, όχι! αλλά ύποφέρεις από αυτήν την πρώτην απογοήτευσιν, και είνε πολύ φυσικόν. Μην το παίρνεις όμως πολύ κατ'καρδία' δεν πρέπει να ζητῆς από τους ανθρώπους περισσότερα από ό,τι εύμπορούν να δώσουν. Η καλή σου καρδιά σε κάμνει να βλέπης τέλεια και άμωμα τα πρόσωπα που αγαπῆς, και εμπιστεύεσαι εις αυτά χωρίς κανένα δισταγμόν. Αυτό το πράγμα πολλὰς φορές ακόμη θα σου συμβή' αλλά πόσον το προτιμώ αυτό, παρά εκείνους τους δυσπίστους και φιλυπόπτους χερκατήρας, οι όποιοι γίνονται δυστυχείς και κάμνουν επίσης δυστυχείς όλους όσους τους πλησιάζουν!

Αίμιλία

— Δίνεις είπα όμως πως συνέβη το δυστύχημα της οικίας των Γκλιδδινς. Δεν υπάρχουν ασφαλείς αποδείξεις, αλλά ιδού τί ύποτίθεται' υπήρχεν ένα βαρελάκι πυρίτιδος εις την μέση αποθήκην, όπου δεν επήγαιναν ποτέ με το φως, άκριβώς δια να μη συμβή κανέν άπεικτατόν' ύποθέτουν λοιπόν ότι επίασε φωτιά εις το μαγαζί, και ότι, αφού άπετέφρωσεν ύπούλως και άθρούδως όλον το περιεχόμενόν του, έφθασε εις την μέση αποθήκην, όπου ή πρώτη σπιθα έπροξένησε την έκρήξιν, ή οποία θα μας έσχότονε και τας τρεις, αν ήμθα εις το διπλανό δωμάτιον. Ω! βεβαίως, πρέπει να εύχαριστήσωμεν τον Θεόν' ή ζωή μας είχε κρεμασθή σε μία κλωστή-τσα.»

2

Αίμιλία

«Τόσον με στενοχωρεί ένίστε ή στέρησις του πατέρα μου και των αδελφών μου, ώστε επήγα σήμερον το άπόγευμα να ιδώ την Ξένην, μόνον και μόνον δια να λησμονήσω τας σκέψεις μου. Όλη ή οικογένεια Γκλιδδινς είνε τώρα έγκατεστημένη εις το μικρό έξοχικό σπίτι του δικαστού Δάβενπορτ, κοντά εις τον ποταμόν. Το παρεχώρησεν εις τας Γκλιδδινς χωρίς καμμίαν πληρωμήν, ο λαμπρός αυτός άνθρωπος. Είνε καλλίτερα νοικοκυμενές εκεί παρά πριν εις το ιδικό των σπίτι με το φρικαλέον μαγαζί των, και ή Ξένη φαίνεται εκεί περισσότερο εύχαριστημένη. Δεν είνε καθόλου καλά, ή Ξένη. Εφώναζαν τον ιατρόν Πρεσκόττ να την ιδή, και αυτή τῷ ώμολόγησεν όλας τας ανοησίας που έκαμνεν έως τώρα. Ο ιατρός της ειπεν ότι θα περάση πολύς καιρός έως ότου ανακτήση τελείως την υγείαν της, και ότι ήτο έγκλημα αυτό που έκαμνε, να τρώγη ανεπαρκώς και να κάμνη κατάχρησιν πραγμά-

των βλαβερών δια την υγείαν, όπως είνε τα ξυδιαστα άγγουράκια και τα άωρα όπωρικά, με την έλπίδα τάχα ότι θα την άδυνατίξαν αυτά. Έσύστησε δε εις την Νάντην να την προσέχη και να μην της επιτρέπη καμμίαν από τας ιδιοτροπίας της. Φαίνεται ότι δεν είνε σπάνιον το φαινόμενον των κοριτσιών που γίνονται, από παρομοίας όφορμῆς, άσθενικά και ύποχονδρικά. Ο ιατρός όνομάζει αυτό το πράγμα «άσθενειαν της βουλήσεως» και ύποστηρίζει ότι το θεραπεύουν με την περιποίηση του ήθικου μάλλον, παρά του σώματος.

«Η καίμενη ή Ξένη είνε πολύ γενναία. Η μητέρα της έχασε τα όλίγα που είχε με εκείνην την πυρκαϊάν' δεν τα είχαν ασφαλίσμένα, και αι δωρεά των κατοίκων του Κιμπασσέτου δεν άρκούν δια να δώσουν την εύζωϊν ούτε εις αυτήν ούτε εις τας κόρας της. Είνε τέσσερες γυναίκες που έχουν ανάγκην να τρώγουν, και μάλιστα πέντε αν λογαριάσω την μικρήν Σωζάνην, όλα δε τα χρήματα που έχουν δια να ζούν περιορίζονται εις τον μισθόν που παίρνει ή Νάνση ως τηλεγραφήτρια.

[Έπεται συνέχεια] ΚΙΜΟΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

(Κατά το άγγλικόν της Σοφίας Μάυ)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

— Και τώρα, ειπεν ο Παυλῆς, αφού τ' κουπιά κάθονται χωρίς να κάνουν

«Έσκηώθη τρικυμία.»

τίποτα, ως τα στήσωμε να κάμωμε καλύβα. Νά! θα τ' άκουμπήσωμε στους τοίχους της βάρκας, και ύστερα στο μεγάλο κοντάρι που είνε στη μέση, και ύστερα θα τα σκεπάσωμε με την ποδιά της κυρά - Παγώνας.

(Η ποδιά αυτή είχε χρησιμεύση εις τον Παυλῆν δια να φέρη τα φρούτα εις το πλοϊόν.)

— Θα είνε περίφημα έτσι, λέγει ή ναυαρχίνα.

Ο Παυλῆς άρχίζει την εργάσιαν, ο Γιαννάκης τον βοηθεϊ, και ή σκηνή

«Φτιάχνει κάρβουνα.»

στήνεται. Τα κορδόνια της ποδιάς έχρησίμευσαν ως σπάγοι δια να στερεωθή ή σκηνή, ή οποία γίνεται πολύ εύμορφη και πολύ χορήτιμη.

Αλλά... μου φαίνεται πως έσκηώθη σωστή τρικυμία. Ο άνεμος φυσῶ και κάμει μεγάλα κύματα. Ακούονται βροντές. Ο ουρανός έγινε κατ'άμαυρος. Κάτι φοβερές αστραπές, με φοβερώτερους βρόντους, αναγκάζουν το πλήρωμα να σφαλῶ τα μάτια του και να βουλώνη τ' αυτιά του.

Καλά που κοιμάται ο κύριος Μπέμπης, με την κεφαλα του Δουλου μέσα στην άγκαλιά του. Είδεμῆ, τί φόβος θα τον επίανε!

Η ναυαρχίνα άνησυχεϊ, και ο πλοίαρχος Γιαννάκης δεν κατορθώνει να κρύψη την συγκίνησίν του.

Πραγματικώς, ή φρεγάτα γέρνει με το πλευρό, αναπηδῶ επάνω στα κύματα. Το δοϊάκι του τιμονιού φεύγει από τα χέρια της δεσποινίδος Κικῆς. Αναγκάζονται να πιασθούν από τους πάγκους δια να μή τους τινάξη έξω ή φουρτούνα. Το κατάρτι λυγίζει και πᾶει να σπάση, και το πανί της σκηνῆς κοντεύει να σχισθῇ.

Ο Παυλῆς, αυτός, κάθεται ήσυχος' έκανε το σταυρό του, δεν έχει πιά τίποτε να φοβηθῇ. Ο πλοίαρχος και ή ναυαρχίνα εύρίσκουν πολύ καλήν την ιδέαν του, και γονατίζουν

και κάνουν μια προσευχούλα δια να ζητήσουν την προστασίαν 'Εκείνου, ο οποίος κυβερνά τους ανέμους και τα κύματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ο Θεός άκουσε την προσευχήν των! Η τρικυμία έπέρασε σαν μπόρα καλοκαιρινή. Κάμνει τόση ζέστη, ώστε ο πλοίαρχος Γιαννάκης βγάζει τη μπλουζίτσα του και η ναυαρχίνα ξεφορτώνεται τον μανδύαν της. Πάνει πάλιν τή τηλεσκοπίόν της και κυττάζει όλα τα σημεία του ορίζοντος.

— Γη! γη! φωνάζει έπί τέλους.

— Τι είδους γη; έρωτᾷ ο Γιαννάκης.

— Ένα νησί, άπαντᾷ η δεσποινίς Κική, διότι το νερό φαίνεται σαν να το τριγυρίζει.

— Ένα νησί μέσα στη θάλασσα! ξεφωνίζει ο Μπέμπης.

Ο πλοίαρχος Γιαννάκης συμβουλεύεται τον χάρτην του, κάμνει τας διοπτρεύσεις του, και με εύθυμον τόνον φωνάζει:

— Είνε η Νήσος της Γαλλίας! το νησί του Παύλου και της Βιργινίας!

— Άς αποβιβασθώμεν! διατάσσει η δεσποινίς Κική.

Άλλ' ο άνεμος είναι έναντίος, και το νησί εκείνο, πού είναι άπλούστατα ένας λόφος πού τον έπερικύκλωσε το νερό του πλημμυρισμένου ποταμού, μένει σε λιγάκι όπισω, προς μεγάλην λύπην της ναυαρχίνας.

Άλλαι όμως εκπλήξεις τούς περιμένουν εις το θαυμάσιον αυτό ταξείδι των. Έπειτα από όλίγα λεπτά, ο Μπέμπης, ο οποίος, δια να μιμηθῇ την εξαδέλφην του, κυττάζει και αυτός μέσα από το μισοκλεισμένο χεράκι του, είδοποιεί ότι φαίνεται καπνός εις τον όρίζοντα.

— Μπράβο! λέγει ο πλοίαρχος Γιαννάκης, αυτό είναι το ήφαιστειον της Μαρτινίκας!

— Ένα ήφαιστειον! φωνάζει η ναυαρχίνα.

— Ηφαιστειον; έρωτᾷ με άπορίαν ο Παύλης.

Πραγματικώς, εκεί κάτω εύρίσκεται ένα βουνάκι από χῶμα· και από την κορυφήν εκείνου του βουνού βγαίνει μαύρος καπνός.

— Μπᾶ! λέγει ο Παύλης, τώρα κατάλαβα τι θᾶ 'πῇ ήφαιστειον· είναι ο μάστρο - Φυσούνης και φτιάνει κάρβουνα.

— Κάρβουνα! άπαντᾷ ο πλοίαρχος

χος με άυστηρόν ύφος. Όρίστε! ο κύρ - Παύλης μας παίρνει τώρα τα ήφαιστεια για καμίνια των καρβουνιάριδων!

— Καλέ, είναι τρελός! λέγει η Κική.

Ο Παύλης κάνει όρκο να μην ξαναβγάλῃ λέξι, διότι ώρισμένως δέν μπορεί ν' άνοιξη το στόμα του χωρίς να είπῃ και μιᾶ κουταμάρα. Λέγει μονάχα από μέσα του, ότι το ρέμμα είναι πολύ δυνατό, και τοῦ φαίνεται ότι παρασύρει την α΄ Ξραία Κική» πολύ μακριά από το έξοχό σπίτι.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

19

Το τελευταίον

Πολλοί μ' έρωτούν διατί άπεράσισα να διακώψω τ' Αλογοπαίγνια. Κ' εύχαρίστως άπαντῶ τὰ έξῃς.

Ημουν έτοιμος να σας άναγγείλω, — και φαντάζεσθε με τι καμάρι, με τι θριάμβον, — ότι έφύτρωσαν οι καρφίτσες πού είχα σπείρῃ τον παρελθόντα Μάρτιον γύρω - γύρω εις τον κήπον του Αζαρία, τον «παρά θῖν' άλλος φαληροτό», — όταν έλαβα μιάν έπιστολήν φίλου μου, άναγγέλλουσιν σοβαρώτατα τὰ έπόμενα:

«Έσπειρα κ' εγώ καρφίτσες εις τον κήπόν μας, αι όποιαι έφύτρωσαν. Τώρα τας σιδηράς αυτὰς ράβδους, όσφ είναι τρυφεραι, θᾶ τας ξεφυτεύσω και θᾶ τας φυτεύσω πάλιν πλαγιαστά, την μιάν κατόπιν της άλλης, και μετ' όλίγον καιρόν βεβαίως θᾶ φυτρώσῃ σιδηροῦν τε ἔχος, το όποιον θᾶ περιφράξῃ, η μάλλον θᾶ όχυρώσῃ τον κήπόν μου. Το αυτό συμβουλεύω και δια τον κήπον του φίλου σας Αζαρία, ώστε αν έξορισθῇ πάλιν και καταφύγετε εκεί, να είναι το καταφύγιόν σας άπόρθητον, και να μη φοβᾶσθε ούτε Διάπλασιν, ούτε Μάρθαν, ούτε κανένα.»

Τὸ έκαμα, και πραγματικώς το τεῖχος έφύτρωσε και άρχισε να μεγαλόνῃ. Αν θυμώσετε δια την διακοπήν των Αλογοπαιγνίων, θᾶ υπάγω να κλεισθῶ εκεί, κ' ελάτε να μ' έμπορθήσετε. Άλλά πάλιν δέν πιστεύω να θυμώσετε διότι άφού έμάθατε πλέον νάλογοπαίζετε και σεις τόσον καλά, νομίζω ότι τὰ ιδικά μου Αλογοπαίγνια είναι έλως διόλου περιττά.

Καλὴν άντάμωσιν λοιπόν την προσεχῇ... Κυριακήν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΚΑΛΙΤΕΡΟΣ ΚΗΠΟΣ

Όσάκις είναι δυνατόν να συνδυασθῇ το τερπνόν με το ώφέλιμον, ο συνδυασμὸς αυτός είναι πάντοτε άνώτερος από το άπλως ώφέλιμον. Άλλά μετὰξυ των δύο — του τερπνοῦ και ώφέλιμου — ποῖον είναι το άνώτερον και έπομένως το προτιμότερον;

Τὴν άπάντησιν μᾶς δίδει το έξῃς έπεισόδιον τοῦ βασιλέως Έρρίκου Δ' ο οποίος έδραστειυσεν εις την Γαλλίαν από τοῦ 1593 μέχρι τοῦ 1610.

— Τι βλέπεις αὐτοῦ, καλέ μου άνθρωπέ; ήρώτησε μιάν ήμέραν ο βασιλεὺς ένα γεωργόν, ο οποίος έκύταζε με πολλήν περιέργειαν τον βασιλικόν κήπον τοῦ άνακτόρου τοῦ Φονταινεμπλώ, στολισμένον όλο με σπάνια και πολύτιμα φυτά.

— Τὸν κήπόν σας. Μεγαλειότατε. Είνε πραγματικῶς πολύ εύμορφος, αλλά εγὼ έχω ένα πού είναι καλλιτέρος.

— Α! και πού είναι;

— Στὸ χωριό μου, στὸ Μαλέρβ, Μεγαλειότατε.

— Καλά, θᾶ έλθω να τον ιδῶ. Πῶς λέγεσαι;

— Λεφρουᾶ. Μεγαλειότατε.

Έπειτα από όλίγον καιρόν, ο βασιλεὺς διαβαίνων από το Μαλέρβ, έπισκέφῃ τον Λεφρουᾶ, ο οποίος τον ώδήγησεν εις το χωράφι του, πού ήτο θαυμάσια καλλιεργημένον και γεμάτο από ώριμα στάχυα.

— Έχεις δικαίον, εἶπεν ο Έρρίκος, ο κήπός σου είναι άνώτερος από τον δικόν μου.

Και εις ένδειξιν της εύρεσκείας του δια την φιλοποιάν και την εύφυάν τοῦ γεωργοῦ εκείνου, ὡς και δια να ενθαρρύνῃ τούς άλλους, ο βασιλεὺς έδωκεν εις τον Λεφρουᾶ το προνόμιον να φορῇ ένα χρυσὸ στάχυ εις το καπέλο του, ὡς διακριτικόν στόλισμα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Κατίνα έχει μιάν λευκήν γάταν και την αγαπᾷ πάρα πολύ. Μιάν ήμέραν την βλέπει έξω στην αὐλή, μες τον ήλιο, και την φωνάζει.

— Ψε! ψε!

— Άσε τη γάτα έξω, τῇ λέγει η μητέρα της· τί την φωνάζεις;

— Μά, μαμμά, κάθεται στον ήλιο και θᾶ μαυρίσῃ!

— Έστὰν από της Ήρωιδος του Χαλάρου.

Ο λόγος περί μέλλοντος:

— Μολὸν λαβὲ, τί θᾶ κάμῃς όταν θᾶ βγάλῃς μουστάκια και γένεια;

— Θᾶ τα ευρίζω!

Έστὰν από της Λιονοειδούς Πηγῆς.

Διόλογοι.

— Σήμερα η θάλασσα είναι λαδί!...

— Νᾶ ώραίος καιρός γιά... να τηγανίσῃς ψάρια!...

Έστὰν από της Λιονοειδούς Πηγῆς.

Τυπώνεται όλονὲν και θᾶ εκδοθῇ έντός όλίγων ήμερῶν:

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ

ΤΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ,

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

Κοιμώτατος τόμος, άπαράλλακτος με τον πρώτον, περιέχων νέα ωραιότατα διήγηματα.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 3

Παραγγέλαι, συνδεδεόμεναι υπό τοῦ αντίτιμου, δεκταί από τοῦδε εις το Γραφεῖόν μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΛΟΓΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

άπονέμεται μετὰ των συγγραφεριῶν μου εις τον Ιωάννην Ν Φαρμακίδην, ο οποίος, από τοῦ 1901 μέχρι σήμερα, έλαβε τὰ έξῃς Βραβεῖα:

Εἰς τὸν 69ον Διαγ. Λύσεων Β Βραβ. = 1/4
Εἰς τὸν 70ον Διαγ. Λύσεων Ι' Βραβ. = 1/8
Εἰς τὸν 71ον Διαγ. Ασκήσεων Ι' Βραβ. = 1/8
Εἰς τὸν 73ον Διαγ. Λύσεων Β' Βραβ. = 1/4
Εἰς τὸν 74ον Διαγ. Λύσεων Β' Βραβ. = 1/4

Αθροισμα - 1

Ο Ιωάννης Φαρμακίδης δικαιούται να εκλέξῃ 3 τόμους εκ των της δραχμῆς, και να στείλῃ την φωτογραφίαν του προς δημοσίευσιν, διότι το Αθρόον Βραβεῖον ισόδυναμει με Δ' Βραβεῖον Μεγάλου Διαγωνισμοῦ.

Όχι, Πρωτὸς τοῦ Ζαλόγγου [Ε], δέν θᾶ ρίψω κανονίς, πού μου γράφεις ύστερ' από τὸν καιρόν, άφού δέν έπιθυμῇ: να τρομάξουν οι φίλοι μου... Η χαριτωμένη έπιστολή σου μου ένθουσε παλαιὰς ήμέρας, και εύχομαι — άρχῇ τὸ ήμισυ τοῦ παντός, καθώς λέγεις, — να μου διδῇς συχνά αὐτήν την ευχαρίστησιν.

Και το Λαίμαργο Ποιητικῆ [Ε] άργησε πολύ να μου γράψῃ, άλλ' αὐτὸ τὸ καίμενο ήτο άρρωστον. Μόλις έγινε καλὰ μου έγραψεν άμέσως, και μου άναγγέλλει ότι έχει σκοπὸν να μαζέψῃ όλα τα ποικιλικά της Διαπλάσεις και να ιδρύσῃ ποικιλοβασίλειον. Νᾶ ιδούμε!

Διὰ την στήλην των Ασπασμῶν και Πληροφοριῶν δέν είναι όλοι σύμφωνοι. Μερικοὶ την εύρίσκαν άνοστην, και έχάρησαν πολύ δια την κατάργησιν της. Μεταξύ αὐτῶν είναι και το Καλὸς Όρισε, (πάν ότι μου έστειλε, τὸ έλαβα,) τὸ όποιον μου γράφει ότι τώρα τελευταίως η στήλη επαράγγινε σαχλή, «μάλιστα άφού άνακατέυσαν και μερικοὶ άνοστοὶ στίχοι.»

Τὰ βλέπετε; ποῖ η υπερβολὴ δέν εἴμπορεῖ να είναι καλή! — Υπάρχουν όμως και μερικά νόστιμοι Πληροφοριαί. Παραδείγματος χάριν, ο Γάτος της Ανατολῆς, πριν ιδῇ την κατάργησιν, μετ' έγραψε να πληροφορήσω τούς φίλους μας «ότι διαμένει 1 1/2.» Δηλαδή εν Άμισῶ (ένα μισό). Άν ήταν όλες έτσι, μάλιστα.

«Βεβαίως ο Κανονικός Ήλιος είναι ένας τύραννος» αλλά κάπου κάπου η Θερινή Βροχή έρχεται και μᾶς δροσίζει. Εἶνε άπόσπασμα από την έπιστολήν τοῦ Ιππότου τοῦ Μεσαίωτος [ΕΕ], ο οποίος μου όμιλεῖ δια τὸ καλοκαίρι ὡς με ψευδώνυμα.

Νᾶ ιδῇς, Αθηναϊκὲ Μπεμπέ, ότι αι άπαίσιαι προρήσεις σου δέν θᾶ επαληθεύσουν. Θᾶ διετρεχάμεν τον κίνδυνον πού λέγεις, μόνον αν

εξακολουθῶσα να δημοσιεύω τας Πληροφορίας όλίγων και να παραλείπω τας περισσοτέρας. Η κατ'όρησις, γενική, δ' όλου; άνεπαίρετος, μόνον εις την άρχην θᾶ λυτήσῃ μερικῶς, — άλλ' έπειτα θᾶ την συνειθίσουν.

«Εἶσαι αξία συγγραφεριῶν — μου γράφει ο Απορόνος τοῦ Νέστορος, — διότι έχεις φίλους ὡς την Νηρηίδα τῶν Δαυδῶν, η οποία τόσον ζήλον έχει δια σε, ώστε ξεσπαθώνει, και το εύρίσκειται εις έργαστήριον άπέγον μιάν ὥραν από τὸ πλησιέστερον χωρίον. Αὐτὴ η φίλη σου είναι αξία επαίνων και θαυμασμοῦ. η πράξις της δέν πρέπει να μείνῃ άπαρατήρητος από τούς άρσιωμένους σου φίλους, αλλά να έγείρῃ την άμύλλαν μεταξύ των. Έγὼ την συγχάριζω από καρδίας.» — Έδωσα την έπιστολήν σου εις τον κ. Φαίδωνα, ο οποίος όμως δέν θᾶ σου άπαντήσῃ, διότι τὸ ζήτημα αὐτὸ είναι μάλλον θεολογικόν, και εις τὰ τοιαῦτα δέν έχει καμμίαν ειδικότητα.

Έλαβα από την Βέρναν μιάν άνώνυμον καταγγελίαν δια κάποιαν Δοκασιν τοῦ 8ου φύλλου. Άλλ' άνώνυμος καταγγελίας δέν λαμβάνω ὡς ὄφει. Ο γράφον εἴμπορεῖ να μου την ξαναστείλῃ με τὸ όνομάτι του.

Γάτε της Ανατολῆς [ΕΕ] δια την ευγενή σου πράξιν και δια την ὡραίαν σου έπιστολήν. Μου ήρσαν αι φωτογραφίαι σου, και υποθέτω ότι θᾶ έχανεις θαύματα αν είχες μηχανήν καλλιτέραν. Καί οι στίχοι σου πολύ καλοί.

Ο περί οὔ μ' έρωτᾷς είναι συνδρομητής. Νεράιδα τῶν Σπετσῶν. Εἰς την Σύρον έχω πολλὰς φίλας και ήμπορούσε να γνωρίσῃς μερικάς δέν πειράζει, άλλην φοράν συ έχεις πολύ εύκολα τὰ ταξείδια.

Λοιπόν, ο νέος σύλλογος «Δρᾶσις» ιδρύθη. Πρόεδρος ἡ Αῦρα της Κερκύρας, αντιπρόεδρος ὁ Αργεῖος της Αράπης, ταμία η Ταγγαρέλλα, γραμματεὺς η Ζημιόγαρα, αντιπρόσωποι ἐν Αθήναις η Νεράιδα τῶν Σπετσῶν και η Πάλλουσα Καρδία, ἐν Βόλῳ η Κελαϊδίστρα και ο Πρίγκις της Μαγνησίας, ἐν Κεφαλληνίᾳ η Αῦρα Καρδία, ἐν Κερκύρᾳ η Ιδανική Γλυκίστη, ἐν Βέρνῃ η Πικραμένη Καρδούλα, ἐν Κων/πόλει η Ζαπτις. — Όποιος θέλῃ να γίνῃ μέλος, ας άποταθῇ προς οἰκονομῆσιν ἐκ των άνωτέρω. Η πρόεδρος με διαβεβαίωσε ότι ο σύλλογος αὐτός θᾶ δράσῃ με μέγαλον ζήλον, και το πιστεύω κρίνουςα από τὰ όνόματα των ιδρυτῶν.

Μᾶ δέν είδες, Ναυτόπουλο τοῦ Αἰγαίου, την άρχήν της παραγράφου; τί λέγεις; «Από ένα γλυκὺ φίλικι στέλλει η Διάπλασις προς τούς φίλους της τάδε... τάδε... τάδε... Ναυτόπουλο τοῦ Αἰγαίου, κτλ. κτλ.» Ενόησε; τώρα τί έγύρευε το ψευδώνυμόν σου εκεί εις τὸ τέλος; Η μήπως θᾶ μ' έρωτήσῃς διατί σου έστειλα φίλάκι, χωρίς άπάντησιν; Διὰ να έννοήσῃς: ότι έλαβα την έπιστολήν σου, η οποία δέν είχεν ανάγκην άπάντησεως, διότι έπρόκειτο, νομίζω, περί Μ. Μυστικῶν κτλ.

Μη φοβᾶσαι, Ζιζάνιον τῶν Σπετσῶν, και δέν θᾶ εἶπω εις κανένα τίνας είσαι αδελφός. Σ' εύχαριστῶ δι' όσα γράφεις, και δια τὰ καλά διαθέσεις. Ξεσπάθωσε λοιπόν τί περιμένεις;

Αὐτήν την στιγμήν πού σου άπαντῶ, Αἰλία, τὸ μικρὸ Ξενοπούλακι χαλκινίζει εις τὸ διπλὸν ὡματίον. ὡς να το ήξευρεν ότι έρωτᾷς δι' αὐτὸ και να ήθελε να σου άπαντήσῃ ότι είναι πολύ καλὰ εις την υγείαν του.

Λοιπόν: εις τὸ προσεχὲς φύλλον τελεῖται τὸ «Ναυτόπουλο» και άρχίζουν τὰ «Παρκαυδία τοῦ Καβιδοῦλλινου» τοῦ Ιουλίου Βέρν. Νᾶ το έχετε ὡς ὄφει σας και δια τὸ ξεσπάθωμά.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Μη λησμονῇτε την «Βιβλιοθήκην της Διαπλάσεως», η οποία αποτελείται από τὰ ὡραιότερα και διασκεδαστικότερα βιβλία πού ὡφεί-

χουν. Εἰς την άλλην σελίδα δημοσιεύω πλήρη τὸν Κατάλογον, δια να τον συμβουλευθῇτε και κάμετε τὰς παραγγελίας σας.

Έγχερίνουςα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εις την Αλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Αφορον τοῦ Γάνου (Φ. Π. τὸ ἄλλο δέν μου έπᾶν κατάλληλον) Αργεῖαφορον Έρμη (Π. Γ.) αὐτὸ έξέλεξα διὰτι γράφεις τόσο βιαστικᾶς; και Αργεῖαφορον Περιστεράν (Ι. Ζ. αὐτὸ μόνον ήτο ελευθερον πού μου ήρσε το γραμματάκι σου άπόδει. — χάρτην των Λύσεων έστειλα.)

Μικρὰ Μυστικὰ έπιθυμοῦν νᾶνταλ-λάξουν: — τὸ Ζιζάνιον τῶν Σπετσῶν με την Ακτὴν τῶν Σπετσῶν, Ρόδον τῶν Σπετσῶν και Σερπαντεν — η Αῦρα της Κερκύρας με τὸ Γαυνοκὸν Λυγροάνθημον — η Δεχιασμένη Πελερίνα με τον Βασιλέα της Νυχτός, Φιλόδοξον Μακεδόνα, Θεοπροβλητον Μυριήλ, Οβελίσκον τοῦ Δούγλα και Λουλούδι της Καρδίας — ο Ριζολέττος με τον Γλυκύλαλον Όνον, Γιαμισομυτιόκον, Έρρικα, Ζιζάνιον τοῦ Αρσακείου και Αργεῖον της Χαρᾶς — τὸ Φρούριον της Μονεμβασίας με τον Φάγον της Μοκόνου και Κόκκινον Αἶμα — η Παλλὰς με την Τσοῦρετσαν και Συναγὴν Σερβόλαν — η Μεσημβρινὴ Ακτὴ με τὸ Κετρί, Ακτὴν τῶν Σπετσῶν, Βίγλαν, Δουκίσσαν τῶν Σαλόνων και Έσπεριαν Αἶμα — τὸ Ταπεινὸ Γίασεμ με τὸ Έρδοξον Μεσολόγγιον, Ζωηράν Φλόγα, Αἶμα της Κερκύρας, Αμαρυνλίδα και Φιλομόνον Χαλκιδίδα — η Νοσταλγοῦσα Ατθίς με τὸ Αρδριώτικο Νεραντζάκι — ο Βοσκός της Ροδόπης με την Αλκωνίδα, Τζιριτζάντζουλαν, Πάλλουσαν Καρδίαν, Σαρθαμολούσαν, Γάραν-Λούλαν και Αἶμα τοῦ Παρνασσού — ο Ακτὴς της Ανατολῆς με τὸ Ιδεώδες Κουκλάκι, Πρωα τοῦ Σουλίου, Αμαρὴν Κιθαροφῶν και Ιδανικήν Γλυκίστην — ο Τπερήγαρος Ιππεὺς με τον Τηριπέτην Αετόν, Ροδόχρονον Μηλέαν, Φρυκολίον και Κετρί — ο Κερόδιος Έρμης με τον Φρυκολίον, Αἶ-Αἶμα της Νεαπόλεως, Ποιμενίδα τοῦ Παραχαϊκού και Αριστον Ποδηλάτην — η Αρεμίδων τοῦ Βουνοῦ με την Ταγγαρέλλα και Αρεμολύλαν — η Κελαϊδίστρα με την Λιονοειδὰ Πηγὴν — η Λιονοειδὰ Πηγὴ με την Σφακτηριαν Σανταρόδα, Κοινώπει, Νυμφαίαν τοῦ Παμίσου, Θυμάρ τοῦ Καραμπατᾶ, Περιπλανώμενον Ιουδαίον και Εἶσομον Κετόν — η Πικραμένη Καρδούλα με την Σπιδαν Τίταν — η Ξετισπυμένη Σινωπίς με την Ζαπτιδα, Αργεῖον της Αράπης, Παριστοριαν, Κλειδα τοῦ Πόντου και Σημάλαν της Αγίας Λαυρας — τὸ Λευκὸν Κρίνον με τον Διάβολον Έσπερινόν, Φίλημα τοῦ Κήματος, Τζιριτζάντζουλαν, Γαυνοκὸν Χρυσάνθημον και Πράσινα Χαβίαν — η Αἶμα τοῦ Παρνασσού με την Κίτρινη Μάσχα — ο Οβελίσκος τοῦ Δούγλα με την Νύμφην τοῦ Σηκουάνα, Ιδανικήν Γλυκίστην και Έλληνοπούλαν — η Αἰλία με τον Τύλλον Όστίλλιον, Αἶ-Αἶμα τῶν Πατησίων, Νυκτοκόρακα, Ιδανικήν Γλυκίστην και Έρδοξον Βοσκόν — τὸ Ναυτόπουλο τοῦ Αἰγαίου με τὸ Μερεξεδέριο Μπουκετάκι, Έλληνοκὴν Θάλασσαν και Στάλιν — η Κελαρύνουσα Κρήνη με τὸ Μερεξεδέριο Μπουκετάκι, Αησιονημέτην και Αταβήριον Ρόδον — τὸ Ιδεώδες Κουκλάκι με τὸ Φέρε Δόσε και Ροδόστεφανωμένην Ανοίτην — ο Ρομαντικὸς Κερνηγός με την Ζημιόγαραν και Μερεξεδέριο Μπουκετάκι — ο Αἶμα Κίτσερεν με τὸ Ναυτόπουλο τοῦ Αἰγαίου, Αἶμα της Κερκύρας, Ταπεινὸ Γίασεμ και Πολύχρωμον Χρυσολίδα.

